

ΧΩΜΕΝΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΡΑΤΗ ΔΟΥΚΑ

Ξεκινῶ πάλι με βροχή. Τὰ μάτια μου εἶναι κουρασμένα ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Ἡ ἀκοή μου δὲν εἶναι ἀνοιχτὴ στὰ κελαιδίσιμα τῶν πουλιῶν καὶ τοῦ ρυακιοῦ ποὺ μ' ἀκολουθεῖ. Τὸ ποτάμι στ' ἀνέβασμά μου πλέκει μιὰ ἀτελείωτη νταντέλα μέσα στὴ ρεματιά. Τὸ πουλάκι τινάζει τὰ φτερά καὶ τὴν οὐρίτσα του ἀπὸ τὴ βροχούλα. Μὰ ἐμένα ὁ νοῦς μου εἶναι μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς γράφω ἀπὸ δῶ μέσα γράμματα πειραχτικά καὶ ὑπερήφανα. . .

Σὲ λίγο ξεχνιοῦμαι καὶ θαρρῶ πὼς ὅλη ἡ ζωὴ μου ἦταν τοῦτο τὸ ἀθῶο πράγμα: Ἕνας ταπεινὸς ἔρωτας στὴ φύση. . . Περπατῶ μέσα στὴ ψαλμουδιά τῆς λεπτῆς βροχούλας. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι κείνο ποῦκανα χτέε καὶ θὰ κάνω καὶ αὐριο. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ κάνω σὲ ὅλη τὴ ζωὴ μου. Βάζω στὸ νοῦ μου τοὺς δικούς μου καὶ θυμᾶμαι διὰ μιᾶς ὅλες τίς καλὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου. Ἡ ἴδια ἡ ζωὴ μου φαντάζει μπρὸς στὰ μάτια μου σὲ μιὰν ἀτέλεμονη στιγμὴ Πόσο γελῶ μὲ κείνους ποὺ φοβοῦνται νὰ ξεκινήσουν μὲ βροχὴ. Φοβοῦνται μὴ λιώσουν;

Ἐδῶ μέσα εἶμαι μέσα στὴν πράσινη φωλιά μου καὶ τιτιβίζω. Εἶμαι καλὰ κλεισμένος καὶ χαρούμενος ὅπως τὸ μουσκεμένο πουλὶ καὶ τ' ἀνθάκι. Ἐδῶ μέσα βρῆκα μιὰ ἐρημικὴ ὠμορφιά ποὺ μὲ περιέμενε. Μιὰ ἐρημικὴ ὠμορφιά μονάχα γιὰ μένα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ κοιτοῦμε κατάματα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία. . . Ὡ φύση! μ' ἔνα ραβδί γυρίζω καὶ σὲ χαίρομαι. Εἶναι ἀμάρτημα αὐτό; Πολλὲς φορὲς τὸ πιστεύω καὶ κλαίω. . .

Περπατῶ ὦρα σκυμένος καὶ συλλογισμένος μέσα στὸ μουσκεμένο μονοπάτι. Μὰ μιὰ ματιὰ γύρω μου μὲ συνεφέρει. Τὰ βουνά, οἱ καταχνιές, τὰ ἔλατα μέσα στὰ σκοτεινά φαράγγια μοῦ φάνηκαν σὲ μιὰ πελωρία θεότης. Εἶναι ἀπίστευτο ὅ,τι βλέπω. Ἐκεῖ κάτου βαθιὰ κυλάει ὀλόκληρο ποτάμι, ποὺ ἐγὼ δὲν ἀ-

κούω καλὰ καλὰ οὔτε τὴ βοὴ του. Τὸ ὄρνιο περνᾷ κι' αὐτὸ κάτου, ἐνῶ πάνω μου στέκεται τὸ θεόρατο ὕψος κάποιου παραμυθένιου βράχινου κάστρου καταμουχλιασμένου.

Οἱ καταχνιές σιγοανεβαίνουν στὶς κορφές κι' ὕστερα γυρνοῦν ξανάστροφα καὶ σκεπάζουν τὰ παρατημένα καλύβια τῶν βοσκῶν, ποὺ κοιμοῦνται μέσα στὴ βροχὴ, ἕνα βαθὺ χειμωνιάτικο ὕπνο. Τὰ κουδούνια ἀκούονται σὲ σκοποὺς ποὺ ανεβαίνουν σὰν κλάμα μέσ' ἀπ' τὸ σκοτεινὸ τοῦτο καὶ βουβὸ μυστήριο ποὺ ὀλοένα καὶ σκοτεινιάζει. Μόλις πιά φαίνονται οἱ κορφές. Εἶναι πίστα τὸ σκοτάδι. Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κρεμιοῦνται χαμηλὰ κάτι μελανὰ νεροσύνεφα ποὺ κολυμπᾶνε. Ἐχασα τὴν πλάση. . .

Τ' ἀραιὰ κουδούνια κι' οἱ σφυριξιές μοῦ θυμίζον πάλι πὼς ξανάρθα στὸν κόσμο. Σὲ λίγο βγῆκα στὸ ξέγναντο. Ἡ βροχὴ κι' ἡ καταχνιά μὲ χτυποῦν τώρα κατάμουτρα. Κι' ἐγὼ γίνουμαι μὲ μιᾶς ἄγριος κι' ἀποφασιστικὸς σὰν ἀνεμος. Μὰ νὰ ποὺ φάνηκε τὸ βουνοχώρι. Ἕνα μελανὸ χάος στολισμένο μὲ κάτι ἔρημα σπιτοκάλυβα. Γύρω λιγοστὸ ξέφωτο. Ἀπάνω τους βαραίνει ἡ θολωμένη ἔκταση τ' οὐρανοῦ.

Τὸ κοιτάζω γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ροβολῶ ἴσα κάτου. Ὁ δρόμος ὄλο καὶ μὲ κατηφορίζει. Ἀρχισε κι' ὄλας ν' ἀκούγεται ἕνα βαρὺ βουϊτό· εἶναι τὰ ποτάμια ποὺ βροντᾶνε. Τὰ περνῶ ἀπὸ βράχο σὲ βράχο. Τὸ βουνοχώρι τώρα εἶναι ἴσα πάνου κι' ὁ δρόμος τσακιστὸς ποὺ κλωθοαναβαίνει. Κάθουμαι νὰ ξεποστάσω. Εἶμαι κατάκοπος· μὰ τὸ πράσινο μοῦ ἀνοίγει τὰ μάτια· κοιτάζω κάτου τὸ χάος καὶ τότες μονάχα νοιώθω ἀπὸ ποιὲς μέσα πέρασα τρικυμίες. . .

Μπαίνω μέσα μέσα στὸ χωριό· ψυχὴ δὲ βλέπω. Εἶναι ὄλο σὰν ἀκατοίκτητο. Μονάχα τὰ ζῶα τριγυρίζουν μέσα στοὺς δρόμους. Προχωρῶ στὴ μέση καὶ κάθουμαι κάτου ἀπὸ μιὰ πυκνόφουντη κρανιά. Στὸ μεταξὺ βλέπω ν' ανεβαίνουν κάτι γυναῖκες καὶ ἄλλες νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ δάση ἀγκομαχώντας. Πόσο θλιβερὰ λαλοῦνε τώρα μέσα στὸ βράδυ τὰ κουδούνια καὶ πόσο κουρασμένοι γυρίζουν ἀπὸ τὰ φτωχὰ χωράφια τους οἱ βουνίσιοι. . .

Πᾶμε μέσα στὸ μαγαζάκι· τ' ἀνοιξαν τώρα γυρίζοντας ἀπὸ τὸ χωράφι. Ἐχει μελάνι, χαρτί, σπίρτα ἄλατι, σαπούνη, ρετσινόλαδο καὶ κινίνο. Μέσα στὸ λιγοφώτιστο σκοτάδι μὲ πιάνει μιὰ θλιμένη κούραση. Θαρρῶ πὼς κουβεντιάζω μέσ' ἀπ' τὸν τάφο μου πεθαμένος. Ἐξω βρέχει, βρέχει, βρέχει. . . Οἱ χείμαροι γύρω ἀπ' τὸ χωριὸ κατεβαίνουν βουϊζοντας. . . Εἶμαι ξεχασμένος πιά ὀλοῦθες. . .

Πέρασα μιὰ νύχτα ἄσκημη καὶ παραδαρμένη ἀρχισα πιά νὰ κλονίζουμαι. Ὁ καιρὸς ποὺ ἦταν ὄλο στὴ βροχὴ μ' ἀποθάρυνε. Μὰ ὅταν τὸ πρωὶ βγῆκα στὴν ἀραστάδα κι' εἶδα πάνω τίς καταχνιασμένες κορφές μὲ τᾶγρια βράχια, ὅταν μὲ χτύπησε ἴσα κάτου τ' ἀγνινὸ ἀγέρι μὲ τὴ δροσοῦλα του, ἦρτα μὲ μιᾶς στὸν ἑαυτό μου κι' εἶδα πὼς ὁ Θεὸς μοῦ κρατοῦσε χαρὲς καὶ περιπέτειες ποὺ θὰ κρατοῦσαν ὀλάκαιρο τὸ χειμῶνα. . .

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ